

aberrasse, cum animi tui beneuolentiam effundendam in me censuisti, ut quidē in hominē externum. In uilla nostra decimoquarto ab urbe lapide, octauo Calend. Martias.

GVLIELMVS BVDAEVS CLAV
DIO CANTIVNCVLAE S.

Pistolium tuum tertio Calendas Februari-
as scriptum, accepi circiter dimidiatum mē-
sem Martium. Præterea nihil à te literarum
accepiisse memini post illud epistoliū, quod
obiter ad te scripsi equo iam admissio: cum
per urbem nostram iter facerem, eo tempore exinanitam
fuga hominum propter pestem in uillas secedētium. Cor-
radum tuum nec uidi, nec literas tuas habui: id quod te
magnopere conturbare nō debet. Nam diu iam hoc in ui-
co domicilium potius & magis frequēs habeo, quàm in
urbe, etiamsi utrobique domum habeo: nec in urbē, nisi in-
uitus commeo, & negociorum causa. Quæ tamen domi
meæ literæ ibi redduntur, ad me nō longo interuallo mit-
tuntur ab ijs, quos ibi collocaui. Hoc modo quotidie lite-
ras accipio ab amicis exteris, iuxta & municipibus meis.
Tu uelim tibi psuadeas Claudii mihi charissime, siue Cor-
radum, siue aliū mihi cōmendes, libentem me facturū (id est
tuo merito, quod ultro me ad amicitiam singulari humanitate
puocasti) ut homines à te mihi cōmēdati, intelligant te mi-
hi charū esse: meque ita esse animatū, ut bene & accurate me-
reride te cupiā: ne tibi cessisse in hac uicissitudine uidear
exhibendæ humanitatis & bñuolentiæ, cū res ita tulerit.
Reliqs in Pandectas Cōmētarios nec edidi, nec editurus
sum, nisi alia mihi opinio sedere in p̄cordijs cœperit. Qua-
re uan⁹ iste rumor, aureis uestras pepulit. Volo em̄ ijs gra-
tificari, quod mihi hoc laudis argumentū subducere gestiunt:

quos etiam ipsos, si integrum adhuc esset, facile ipse pate-
rer id mihi præripere, quod subducere instituerunt. Lau-
dis enim mediocris iacturam, cum laboris ingentis com-
pendio haud ægre compensassem. Vale uir amicissime. In
Marliano nostro quinto Calendas Aprileis.

GVLIELMVS BVDAEVVS PE-
TRO BEMBO S.

AD me plurimum amandum (id quod antea
euenisse tibi dicis) quibusnã philtris impul-
sus sis, conijcere ipse nequeo: qui in meis scri-
ptis, quibus solis innotescere tibi potui (ut
opinor) Venerem nullam agnosco: quæ ho-
minem te mihi eximie elegantia, ingenij solidi, selecte do-
ctrinae, gratia exuberantis conciliare potuerit: quum hæc
omnia amoris honesti lenocinia, parum meis in scriptis,
mea etiam sententia eluceant. Quare si ultro me amasti,
aut erroris id fuit, aut ingenitæ tibi charitatis in homines
propensæ earum literarum studiosos, quibus tu inclarui-
sti. Sic mores in Longolio, dotesq; animi eximias admira-
tus, ultro tute illi beneuolentiam opitulationemq; tuam
detulisti, ac reo peregrinitatis etiam studium atq; patroci-
nium. In quo facinore suscipiendo ac tuendo coniunctam
opportune nactus es uoluntatem Iacobi Sadoleti grauis-
simi tui collegæ, uiri non modo antistitis, sed etiam præ-
stantis, omnibusq; ornamentis ciuilibus uitæ & elegantis
uberrime præditi: qui cum ipso tenacibus glutinis concor-
diæ, ualidis ac multis retinaculis amicitia iuratissimæ, cõ-
pactæq; beneuolentiæ, quum deuinctum esse te ex literis
tuis aliasq; intellexerim, nullum tamen ius inter uos pro-
pensius intercedere, uberiusq; ad amicitiam tuendam exi-
stimo (id quod tu in illa tua elegantî nomenclatura cau-
sarum